
Filip Tamás

VILÁGVÉRE

Fattyú és árva is, megy
jég hajóval a déli tengerekre,
vonszolják piros delfinek.

Időszuronyt tűzött a puszkacsőre,
és döfködi a bábut, amelynek
arca és teste ő maga.

A tengert issza, a világ
keserű vérét, egyesül vele, és
egyre szomjasabb.

Holnap írják alá
újjászületési bizonyítványát,
de előbb meg kell halnia.

HOL VAGY?

Szavakba balzsamoztalak,
pedig élsz. Hóhatár lett
homlokom legmélyebb redője.
Szeretném kisajtolni a
vért a zongorából,
megfojtani a húrokat.

Csengőhangom a szirének éneke.
Nem szólalhat meg soha többé.
Mintha csak táboroznék az életemben,
sátrammat éjjel elfújta a szél.
Csak egy dolog maradt:
a nem gyógyuló borotva.
Hol vagy, erős vár, akit ismerünk?

Czilczer Olga

A KÉP

Bekeretezted, a falra akasztottad. De festeni is kellene rá valamit. Akkor fogtad az ecsetet, mikor már ott volt, igaz, máris túlnőve csendélet határain az a két kávéspohár a frissen főtt kávéval, a menetrend gőzfelhő vonatával, a kényelmes párbeszéd párnázott szegleteivel. A szétszóródó cukor kristályait söprögették ujjaim, már hazafelé (indulóban), a keserűt megédesíteni. Kettesben maradtunk egy nap, egy kései óra, pár perc kereteiben. Az alkonyat mozdulatai az üveg barna tükréből történetünké bontakoztak.

Jöttek a levelek. Váltssak jegyet a reggeli gyorsra. Látogassalak meg. Nézzük kettesben a semmit. Építsünk légvárat, ennyire még telik, lakjuk be termeit. Az ecset túlfutott az éjszakán, a falakon, a házon. Mi mindent nem állított. Befeketített és felmagasztalt. Engem a másik oldalra száműzött. A láthatáron túlra utasított és visszaszólított.

És máig jár és fest lankadatlan. Így lett réz a hajam, cseresznye a szám. A homlokom indigó két félig telt papírlap között, a szárnyam zöld, mint a május.

Ha a kézből az ecset kihull, lassan majd eltűnök színeim mögül.

EMBEREK, TÖRTÉNETEIM

Korábbi felhőkből lett pocsolyák terpeszkedtek a szemhatár gödreiben, áztatva cigarettacsikket, lyukas villamosjegyet, ellobbanó gyufaszálat s más kialvó színeket és elomló formákat.

Csak lépjek ki körvonalaimból, egy kis ellazulást magam is megengedhetek. Leültem az ároknak nézett folyóparton, a folyópartnak hitt éjszakában. Előttem hömpölyögtek a megélt órák. Mit nekem ez a semmit sem ígérő este, ha múltam hullámain ringatózhatom!

Zöld pulóverem halma tovább lélegzett, ott süllyedt, emelkedett egy bokor ágain. A szoknyámmal magát fellobogózta valami karóféle, papucsaim szárnycsattogva köröztek fejem felett.

Hát órára sem szabadulhatok feszes gönceimtől?

Csápok, tapogatók, amóbák, sikamló pikkelyek és szerpentin kanyarulatok népesítették emlékezetem. Mi lett X-szel, aki Z-nek hívta magát, Z-vel, aki félrenézett, Y1-gyel, akit színváltogatásai ellenére is kedveltem, s némileg talán ő is engem, Y2-vel, akit el sem értem? Álruhák, maszkok, vásznak, egyhúrú és tarka tollazatok hulltak le az ismertnek hittekről, történeteimről is. Tükröt a víz emelt. Éva-kosztümben ki az ott? Még el sem múlt télvíz ideje, egy nudista strand homokjában találtam magamat, s a menekülés esélyeit latolgattam. Innen el? Az éjszaka kellős közepén? Már csak egy álomba öltözhettem.

Turi Tímea

KONKÁV PIKNIK

Ahonnán és amikortól nem mondunk mindent el.
Csak örülünk, hogy együtt lehetünk, és másról
beszélünk. Nincsen kérdés.
Nincsen türelmetlenség.

Ő lett az, aki cölöpökön nyugszik.
Akit úgy kötöznek le a teljesen átlagos
liliputiak, hogy nem tudhatja az egyik,
a másik oldalon mennyire erős
a földhöz csavart hajfonat.
Ő lett az, aki titokban élvezi,
hogy úgy tehet, mintha nem ő kötné
magát. Nincsen türelmetlenség.

Nincsen szó arra, ami nem elhallgatás.
Ami nem titok, nem elharapott szájszél, épp csak
nincs, nem is csak nem elmondható.
Egy nem létező hely, ami, hogy nincsen,
súly, és hogy ne dőljél el,
egy másik nem létező helyet keresel
a másik oldalon. Milyen sokat fecsegsz!